

Índex

PRÒLEG, per Jaume Coll Conesa	9
INTRODUCCIÓ.....	11
L'Orde del Temple.....	12
L'estructura de l'Orde	18
Els sants templers	19
Templers a les Terres de l'Ebre	23
La Ruta Xacobeu de l'Ebre.....	27
Simbologia per seguir les etapes del llibre.....	32
Ruta 1. CATALUNYA	33
Baix Ebre.....	34
Benifallet.....	35
Marededéus negres	36
Campredó	38
Tivenys.....	39
Tortosa.....	41
El <i>pentaklion</i>	44
Montsià.....	49
Alcanar.....	50
La Galera.....	51
Godall	53
La Sénia	55
Ribera d'Ebre	58
Ascó	59
L'octògon	61
Benissanet	65
Flix.....	67
Garcia	68
Pedres sagrades	70
Ginestar	71
El <i>yin-yang</i>	72
Miravet	74
El Sant Greal	78

Móra d'Ebre.....	80
Rasquera.....	82
Riba-roja d'Ebre.....	84
La creu de vuit beatituds.....	85
Torre de l'Espanyol.....	87
Vinebre.....	88
Terra Alta.....	91
Arnes.....	92
Batea.....	94
El laberint.....	95
Bot.....	97
Caseres.....	98
Corbera de Terra Alta.....	101
El corb.....	101
La Fatarella.....	103
El Baphomet.....	104
Gandesa.....	107
L'Escola Romànica de Lleida.....	109
Horta de Sant Joan.....	111
El número nou.....	118
El Pinell de Brai.....	120
La Pobla de Massaluca.....	122
Prat de Comte.....	124
Vilalba dels Arcs.....	126
El joc de l'oca.....	128
Ruta 2. ARAGÓ.....	129
El Matarranya.....	130
Beseit.....	131
El culte a les aigües subterrànies.....	133
Calaceit.....	134
Queretes.....	136
El mite del pelícan.....	138
Fondupatla.....	140
La Freixneda.....	142
L'arbre sagrat.....	143
Ràfels.....	147
Símbols eròtics.....	149
Torredarques.....	150
Capelles funeràries.....	151

Vall-de-roures	153
El triangle equilàter	155
Valljunquera.....	157
Ruta 3. PAÍS VALENCIÀ	159
El Maestrat històric	160
Les Coves de Vinromà.....	160
Sant Mateu.....	161
L'alquímia.....	162
El catarisme.....	165
Ruta 4. ELS CASTELLS TEMPLERS	167
Montsó.....	168
Gardeny	169
La Tau	171
Miravet	172
La Suda	173
Peníscola	175
CRONOLOGIA GENERAL.....	177
Els grans mestres.....	179
Mestres templers del Regne d'Aragó.....	180
GLOSSARI DE TERMES	181
BIBLIOGRAFIA.....	187
ADRECES D'INTERÈS.....	190
AGRAÏMENTS	191

Sacs amb la creu *pattée*, a la torrassa del Temple, de Castellote.

Tenim a les mans un llibre d'història, de viatge, de coneixement, de misteri... **Jesús Àvila Granados** ens trasllada a un llunyà període de la nostra història i a territoris que amaguen secrets. Es tracta d'un recorregut suggerent per un bocí de la geografia templera, de l'Orde dels Pobres Cavallers de Crist i del Temple de Salomó, maleïda i enterrada, sobre la qual s'ha estès un atapeït vel d'oblit, no només pels segles transcorreguts sinó per la insídia dels que desitjaven que se'n perdés la memòria i van treballar intensament per esborrar-la. **Jesús Àvila** ha realitzat un treball pacient, gairebé policíac, per descobrir les escasses evidències, ocultes però encara persistents, de l'existència de l'Orde en un dels dominis en què els templers van tenir una important base d'operacions. Així ens parla dels castells, de les ciutats i de la seva organització, de la vida quotidiana sota l'Orde templera, i també dels seus secrets vinculats a les pràctiques dels seus mags, grans coneixedors de la ciència antiga, dels avenços de la cultura clàssica i musulmana, i també hereus de pràctiques esotèriques, elements que van oferir a la Cristiandat com a braç armat al servei de Déu amb l'elevada missió de mantenir els testimonis de la presència de Crist a Terra Santa.

Avui ens pot semblar que els seus ideals eren fútils, però en l'ambient medieval i amb la visió del món que imperava aleshores, en què les creences religioses eren l'única justificació de la vida dels homes, el seu lliurament ha de ser admirat. El templer era com una mena de cavaller perfecte, segons els ideals de l'orde de cavalleria que havien expressat el bisbe de Lisieux **Étienne de Fougères** a la seva obra *Livre des manières*, escrita entre 1170 i 1180, o **Joan de Salisbury**. Per a tals erudits, el cavaller havia de servir a l'Església i, per això, l'ofici de les armes que detenien havia estat instituit per Déu. Els templers no tan sols servien Déu amb la seva plena dedicació a les armes, sinó que a més a més renunciaven a tot allò mundà en adoptar la regla del Cister. Així encarnaven una figura que només va trobar paral·lelisme —amb distància— en el literari cavaller Perceval, custodi del Sant Greal que es va lliurar a aquesta sagrada missió per tota l'eternitat...

El llibre recorre amb detall els racons de les poblacions templeres de les fèrtils Terres de l'Ebre, en el seu curs inferior. En aquesta interessant obra no sols es descriu la singularitat d'un paisatge, o es comenta el perquè de certs noms, de certs costums o de certs ritus que es perden en la nit dels temps. Més enllà d'això, es converteix sens dubte en un indispensable company de viatge que ens revela ocults secrets i ens transmet el gaudi de conèixer allò que tots han oblidat. Viatjar és conèixer i la necessària pausa del viatge, que permet el seu complet aprofitament, trobarà com a company indispensable aquest fascinant llibre que ens obre les portes

a un enigmàtic i suggeridor món. La seva lectura ens fa sentir al nostre costat al millor acompanyant que podem tenir: el seu autor. Perquè **Jesús Àvila** és un profund coneixedor de sabers i de misteris gratificants que comprenen des de la història fins a l'agricultura, la gastronomia o les tradicions, la vida quotidiana de temps passats o les claus ocultes dels grans esdeveniments històrics. La seva curiositat s'estén per totes les facetes de la vida, que percep amb la seva mirada inquieta però atenta, amb la seva ment oberta, sempre insatisfeta per l'ansia de saber. Però el millor és que no únicament sap desenterrar secrets, sinó que a més a més sap també abocar-los sobre pàgines perquè altres puguem seguir els seus passos i conèixer tot el que ha pogut descobrir, donant-nos-ho amb generositat i prosa fluida, d'amena lectura.

Per mi és un honor i un plaer, al mateix temps, que l'entranyable amic **Jesús** hagi confiat en mi per escriure aquest pròleg, i en especial en aquest llibre que ensenya tants aspectes essencials per comprendre alguna cosa profunda més de la manera de ser d'un territori clau en la història del nostre país. Un territori que, encara avui, és objecte de polèmiques per tantes i tantes coses. Un territori frontissa en l'espai i frontissa en el temps que ha de servir per unir, com van servir les barcasses en el pas de Miravet, i no per separar, com ho va fer en els últims moments de pervivència del govern legítim en la nostra última guerra, que estem condemnats a no oblidar mai més per no repetir-la.

Espero que amb aquestes paraules hagi aconseguit l'objectiu formal de tot prologuista, que no és altre que el d'encoratjar, o gairebé millor incitar, i en aquest cas urgir, a la lectura del llibre que presenta. Si ho he aconseguit, em sento satisfet en el meu orgull propi, però espero que sigui el lector qui se senti recompensat com m'hi he sentit jo per la lectura prèvia del manuscrit que m'ha proporcionat el seu autor i, especialment, per la seva confiança.

Jaume Coll Conesa

Director Museu Nacional de Ceràmica de València

Malva-rosa de Corint

Setembre de dos mil vuit

Brollador d'una font de Sant Mateu, que evoca el Baphomet templer.

Introducció

Després del desmembrament de l'Imperi carolingi, sorgí el concepte d'Europa, com a entitat social, cultural i política. Les ciutats (burgs) es fragmentaren en barris (ravals), en els quals s'instal·laren diferents gremis que es convertiren amb el temps en motors econòmics de les poblacions.

La península Ibèrica no va ser diferent de la resta del món occidental, encara que sí molt més rica en contrastos, a causa de la diversitat cultural de les tres religions que cohabitaven (cristians, jueus i musulmans); així ho confirmen els grans èxits aconseguits per l'Escola de Traductors de Toledo, i que, anys després, va poder dur-se a terme en nombroses de les nostres ciutats gràcies, en part, a la feina d'àrbitres que van exercir els cavallers de l'Orde del Temple, abans que la negra i llarga ombra de la Inquisició trenqués aquesta tolerància i respecte entre les cultures.

I és en aquest moment (segles XII i XIII) quan els oficis van aconseguir els millors nivells, tot fent més gran la fama i prestigi de la ciutat; sense oblidar-nos del naixement de les universitats, de les construccions de les grans catedrals, de la consolidació de les vies comercials —tant terrestres, com marítimes i fluvials— i la potenciació dels camins de pelegrinatge a la ciutat de Santiago; en aquest últim, com veurem a continuació, va tenir un destacat paper la via de l'Ebre, en el seu traçat més inferior, en la promoció i logística

del qual també van intervenir els templers.

Avui, gairebé un mil·lenni després, en els mercats i fires de les nostres ciutats medievals, tornem a respirar les genuïnes aromes d'espècies exòtiques, licors, plantes aromàtiques, mel i tota mena de productes artesanals, mentre que els trapezistes, saltimbanquis, mags, músics, trobadors, alquimistes, bruixots i encantadors de serps ens ajuden a recordar que aquestes manifestacions continuen vives en els nostres dies; en aquestes subjeu una part important de les nostres arrels més profundes.

L'ORDE DEL TEMPLE

Durant 196 anys —de 1118 a 1314—, els templers van ser els grans protagonistes del món medieval. El seu naixement es remunta a la I Croada, i el final, a la mort a la foguera de l'últim gran mestre, **Jacques Bernard de Molay**. Aquests singulars cavallers, caracteritzats per la seva disciplina, intel·ligència, sobrietat, difusors dels valors més profunds del coneixement, amants de la cultura, el respecte entre civilitzacions i defensors dels segments més oprimits de la societat, van ser coneguts també com a Orde dels Pobres Cavallers de Crist i del Temple de Salomó. Els templers es van convertir en la força motriu i cultural més important del seu temps.

Moment en què sant Bernat lliura a Hugues de Payns, primer maestre del Temple, els estatuts de l'Orde. Ermita de Sant Bernat, de Torredarques.

Al capdavant d'aquell exemplar col·lectiu de nou cavallers, sant **Bernat** va situar Hugues de Payns; és necessari recordar que cap d'ells estava vinculat amb l'Església. Es tractava, no obstant això, d'una estranya barreja entre soldats i monjos. A aquesta nova milícia se li va encomanar la difícil tasca de garantir la seguretat dels innumbrables pelegrins que, des de tots els punts de la Cristiandat occidental, emprenien l'arriscat viatge a Terra Santa, per mar i terra, fins a aconseguir la ciutat tres vegades santa de Jerusalem.

El seu desenvolupament inicial va ser tan ràpid que només una dècada després, a la fi de l'any 1128, després d'haver romàs els seus nou cavallers a les entranyes de l'antiga mesquita d'al-Aqsa, aixecada sobre els fonaments del segon Temple de Salomó —d'aquí prové el nom de “templers”—, nodrint-se de tots els corrents socio-culturals, filosòfics i científics del món, a la cruïlla entre Orient i Occident, rebria l'impuls oficial de l'Església, en el concili celebrat a Troyes (França) el gener de 1129. El pontífex **Honorí II** i sant **Esteve**, patriarca de Jerusalem, van

prescriure la Regla del Cister. Els cavallers, a canvi, en aquest mateix moment havien de fer vots de castedat, pobresa i obediència, i tenien l'obligació de combregar i fer almoïna als pobres tres vegades al dia. Aquests vots, dispensats per la Santa Seu, van incentivar que els templers es convertissin en veritables monjos i en una orde religiosa plena. El quart vot anava lligat a les Croades i els atorgava el caràcter de militars. Europa sencera, i tot el món occidental, es va veure beneficiada, en tots els sentits, amb l'arribada en escena d'aquesta nova força religiosomilitar.

Però, com era la vida d'un templer? Al costat dels vots tradicionals del religiós, se sumaven l'obediència plena al Papa. La seva vestimenta es basava en túniques i capes de color blanc (“seguretat de valor i salut del cos”) amb una creu *pattée* vermella entre la part esquerra del pit i l'espatlla, distintiu de l'Orde. Les seves armes eren: espasa, daga, ganivet per al menjar i tallaplomes. L'Orde lliurava a cada membre, després d'haver passat la “vetlla d'armes”: cavall, cota de malles, esclavina (sobrecota blanca amb una creu

grega vermella); en el combat portaven armadura sota l'hàbit; no abandonaven mai un company en la batalla, ni havien de refusar el combat, encara que l'enemic fos tres vegades superior; si queien presoners no podien ser rescatats ("ni un cèntim, ni un tapís, ni una polzada de terra" es podia abonar per aconseguir la llibertat dels qui havien estat empresonats).

L'aspecte físic del templer es caracteritzava per la seva barba poblada i el cap rasurat. Els templers vivien la disciplina castrense, l'oració diària (resaven les hores canòniques) i la confessió pública. Se'ls obligava, a més d'ajudar els necessitats, a tenir un àpat auster, de ràpida digestió i amb taula comuna, fer lectures espirituals, mantenir escassa conversa i tenir prohibida la caça. Honraven el millor, no el més noble. Quan morien, se'ls sepultava en una fossa sense taüt, amb el cadàver de bocaterrosa; alhora que se'ls col·locava a la mà, o dins de la boca, unes monedes perquè, en el Més Enllà, poguessin

pagar el viatge a Caront, el marí que els portaria a través del mític llac de foc Estígia cap al paradís. Els templers tenien tres colors fonamentals: blanc (el contrari de l'ombra; la unió completa de tots els colors de l'espectre de la llum i símbol, al mateix temps, de la innocència); negre (representa el valor simbòlic d'allò absolut, per a la psicologia profunda és el color del complet inconscient), i vermell (símbol de la vida eterna, que, al seu torn, atorga el coneixement de tot allò que és sagrat i secret; és l'energia).

Va ser, precisament, aquesta doble condició, la de militars i religiosos, la que els va empènyer a crear una àmplia xarxa de subministraments pels territoris de l'Espanya cristiana. Això és de summa importància, ja que aquesta xarxa d'avituallament es corresponia amb centres de producció gestionats que s'anomenaven "comandes", veritables factories, capaces de generar riquesa de primera necessitat. Els templers no tarda-

Còpia del llibre sobre la Regla dels Pobres Cavallers de Crist, conservada al castell de Gardeny.

ren a aconseguir un poder sense precedents en el món medieval, tant militar com econòmic, per la seva capacitat de treball i la seriositat en els projectes, i també per la protecció de papes i reis i les abundants donacions rebudes. L'Orde del Temple, rica, poderosa i independent, es convertí en una organització multinacional que escapava a les jurisdiccions tant civils com eclesiàstiques. El mateix Ramon Berenguer III, el 1130, no dubtà a concedir al Temple la plaça de Granyena (Segarra); i l'any següent aquest comte barceloní jurà els preceptes de l'Orde, amb la qual cosa es féu templer. Dos anys després, els templers construïen la seva primera fortalesa, a la població de Barberà de la Conca (Conca de Barberà).

El 1134, el monarca aragonès **Alfons I** el Batallador moria sense deixar descendència, i en el seu testament donava instruccions perquè tot el seu regne fos repartit entre templers i hospitalers; no obstant això, ni l'Església ni els representants de l'alta noblesa aprovaren el dit document, malgrat haver estat decisió de les seves últimes voluntats. Nou anys després, una carta de la reina d'Aragó, Peronella, concedia a l'Orde del Temple la cinquena part dels territoris conquerits a al-Andalus.

En el col·lectiu humà del Temple hi havia guerrers, frares, servidors i mags; aquests últims, que suposaven aproximadament entre el 4 i 5% de tot el contingent humà templer, constituïen el poder decisiu i intel·lectual de l'Orde; els únics coneixedors d'allò esotèric, dels ritus iniciàtics; van ser també bons metges, alquimistes, matemàtics, constructors, enginyers,

etc. Sabem que un d'aquests metges va curar **Ramon Llull** —el Doctor Il·luminat—, a l'illa de Xipre, quan, durant la travessia que l'havia de dur de la ciutat de Palma a Terra Santa, el 1305, va ser enverinat pels seus propis servidors, subornats pel pontífex **Clement V**. Els templers van recuperar el culte a la Mare de Déu, també van instaurar el de santa Anna —la mare de la Mare—, van potenciar la concepció del número d'or en les construccions sagrades, van fomentar el lliure comerç, van crear la lletra de canvi i van protegir els pelegrins dels grans centres de romiatge de la Cristiandat (Jerusalem, Roma, Santiago i Rocamadador), en forma de certificats de vida, fundació d'hospitals, creació d'hostals i la potenciació de l'ensenyament a nivell general de la societat; per no parlar de la creació de noves rutes comercials, tant terrestres com marítimes, i de la construcció de les grans catedrals, que no s'haguessin pogut dur a terme en una Europa en penúria, si no hagués estat per les aportacions de les riqueses portades d'ultramar. Per tant, la societat medieval és, en tots els sentits, deutora del Temple, i mai no li haurem reconegut prou el que aquests cavallers van fer pel desenvolupament de la cultura, la ciència i l'economia del vell continent.

El 1172, els templers quedaven lliures de qualsevol jurisdicció episcopal; i això es convertiria en un dels grans problemes que, amb el temps, s'anirien aguditzant, en dependre únicament i exclusivament de dos poders: del Papa i del Mestre (Gran Mestre); aquest últim, resident gairebé sempre a Jerusalem.

La transformació que van dur a terme en les construccions romàniques, adaptant-les al gòtic inicial (cistercenc); la intervenció directa o indirecta en 70 catedrals, per a la qual cosa van protegir un ampli ventall d'artesans (picapedrers, paletes, pintors, calderers, fusters, etc.); a més d'armar la seva pròpia flota, tant de mar com fluvial, possibilitant, al mateix temps, l'obertura d'innombrables rutes comercials tant al Mediterrani com a l'Atlàntic; són algunes de les grans gestes protagonitzades pels templers. A més, durant aquests dos segles, els cavallers van desenvolupar un gran impuls cultural i científic. En el si d'una vida silenciosa, dedicada a l'estudi i perfecció de la vida espiritual, tant individual com col·lectiva, les conseqüències de la qual es manifesten a través de les diverses obres i treballs que els erudits reconeixen com una seriosa contribució a la base cultural de la humanitat.

En dades globals, es calcula que l'Orde va arribar a tenir una renda anual de cinquanta milions de francs a mitjan segle XIII; suma que, gràcies a la invenció de la lletra de canvi, ascendiria a la fi d'aquesta centúria a l'equivalent actual d'uns dos milions i mig de lliures esterlines, superior a la de qualsevol estat europeu dels nostres dies; quant a la dotació, eren uns 40.000 els membres que llavors componien el Temple. Els templers s'havien convertit en banquers de papes, emperadors, reis i alts membres de la noblesa, i apareixien com un estat dins l'Estat i com una església dins l'Església. Un creixement econòmic impressionant, que no tardaria a aixecar el recel, la cobdícia i les en-

veges, de monarques, emperadors, nobles i senyors feudals; ni l'Església estava lliure d'aquesta malaltia.

La situació es va complicar el 1306, quan **Jacques Bernard de Molay**, reclamat pel rei francès **Felip IV el Bell**, va arribar a la ciutat de París, procedent de Terra Santa, al capdavant d'un seguici de quinze mil cavallers i amb un immens tresor de 150.000 florins d'or i deu mules carregades d'argent. El monarca no va poder dissimular la seva enveja i va analitzar amb preocupació l'elevat endeutament que tenia amb el Temple. Per tal motiu, no va perdre oportunitat d'amenaçar el pontífex **Climent V**, que l'any 1307 es trobava "captiu i domesticat" a la ciutat d'Avinyó, perquè condemnés els templers, amb el xantatge de crear un Cisma en el si de l'Església.

La matinada del divendres 13 d'octubre d'aquell any es va promulgar la detenció massiva dels cavallers del Temple, amb l'aprovació de **Climent V**. Un mes abans, l'esquadra templera, fondejada al port de La Rochelle, a la costa atlàntica francesa, que va conjecturar la delicada situació, va llevar àncores i va partir cap a un rumb desconegut.

El monarca francès va trobar en **Nogaret** el personatge ideal per impulsar una confabulació i acusar els templers dels crims més infamants. A conseqüència d'això, no van tardar els empresonaments i les confessions arrencades mitjançant compra o tortura. L'objectiu no deixava el més mínim dubte: confiscar els seus béns. El 21 de novembre, el pontífex **Climent V**, home de feble caràcter, finalment cedia als imperatius de **Felip IV**, i des d'Avinyó, a través

de la butlla papal *Pastorales Prae-meninciae*, ordenava a tots els prínceps de la Cristiandat l'arrest immediat als templers dels seus feus, basant-se en una llista de tretze càrrecs acusadors i quatre delictes fonamentals: la negació de Crist, la idolatria, l'apostasia i els mal costums; cap d'aquests càrrecs no era cert. Va significar el principi d'una fi demolidora per al futur continent; recordem, a més, que el Temple, des del vessant de justícia, i amb un interès més que raonable (10%), va saber administrar amb equitat els béns de tots els col·lectius del teixit social de l'Espanya medieval (jueus, cristians i hispanomusulmans), permetent, al mateix temps, el diàleg intercultural i fomentant la comunicació entre les comunitats, qüestió que tanta falta fa en els nostres dies.

Va començar, llavors, una persecució selectiva no únicament dels cavallers, sinó també de tot allò relacionat amb el Temple. Però si a França les comandes es van lliurar sense despullar les armes, al nostre país es van viure moments veritablement èpics i dramàtics per part dels cavallers; un dels casos més esglaiadors, sens dubte, va tenir lloc a les Terres de l'Ebre, concretament a la plaça de Miravet, com veurem en les pàgines d'aquest llibre.

Jacques Bernard de Molay, l'últim gran mestre, a l'edat de 68 anys, va ser cremat viu a París, enfront de Notre Dame, juntament altres destacats membres de l'Orde, entre els quals **Hugues de Pairaud**, **Godofred de Gonneville** i **Godofred de Charney**. Conta la llegenda que, en la mateixa pira crematòria, **Jacques Bernard de Molay** proclamaria

la seva innocència i la de l'Orde, emplaçant davant el Judici de Déu els directors intel·lectuals d'aquell dramàtic final dels cavallers més emblemàtics del món medieval: **Guillem de Nogaret**, còmplice de l'Inquisidor General, el papa **Climent V** i el monarca **Felip IV**; cap d'ells no va viure ni un any més per contar-ho. Va ser una maledicció divina? Aquí es posava punt final a la història del Temple i començava la llegenda.

El lema de l'Orde del Temple que ha arribat a nosaltres és el següent: "*Non Nobis Domini, Non Nobis, Sed Nomini Tuo Da Gloriam*" ("No a nosaltres Senyor, no a nosaltres, sigui tota la glòria en el teu nom"), frase extreta del primer versicle del Salm 115.

Gràcies a la fortuna troballa, el 13 de setembre de 2001, en els arxius secrets del Vaticà, d'una acta d'absolució —la butlla *Faciens Misericordiam*—, signada personalment per **Climent V**, a la ciutat de Poitiers, sabem que l'Església va absoldre de tota heretgia i apostasia tant l'Orde com **Jacques Bernard de Molay** i els alts dignataris del Temple, presoners en

Segell oficial de l'Orde del Temple.

aquell moment (estiu de 1308) a les masmorres de Chinon, on els cavallers van ser cruelment torturats; es conserven *grafittis* a les parets de les cel·les realitzats amb la seva pròpia sang. Es tracta d'una prova irrefutable de la innocència dels templers i de la postura oficial de la Santa Seu, partidària del perdó i de reintegrar l'Orde en el si de l'Església.

ELS SANTS TEMPLERS

L'altar templer estava format per diferents sants i santes, els quals es repeteixen en la gran majoria dels enclavaments del Temple, no només de la geografia hispana, sinó també de tot el món occidental vinculat amb l'Orde. Citem a continuació, per orde al-

L'estructura de l'Orde del Temple

El 1163 va quedar fixada l'organització dels templers. Tot el Cosmos templer es trobava sota les ordres del Maestre (Gran Maestre) del Temple. No obstant això, aquest havia d'atendir-se al vot de la majoria, és a dir, al Capítol per decidir les qüestions més importants: nomenaments dels diferents comandants de les províncies, declaracions de guerra, signatures d'armisticis, el setge d'una fortalesa i fins la recepció d'un nou germà.

La jerarquia templera tenia l'estructura següent:

<i>Direcció de l'Orde:</i>	<i>Maestre (Gran Maestre)</i> <i>Senescal</i> <i>Mariscal</i> <i>Comandor de la Terra de Jerusalem</i> <i>Vestiari</i> <i>Comanadors territorials</i> <i>Turcoplero</i> <i>Comenadors provincials</i>
<i>Classes combatents:</i>	<i>Cavallers</i> <i>Sergents</i> <i>Escuders</i> <i>Servents</i> <i>Turcopolos</i> <i>Cavallers seglars</i>
<i>Classes sacerdotals:</i>	<i>Abat del Temple</i> <i>Sacerdots</i>
<i>Cossos auxiliars:</i>	<i>Germans llecs</i> <i>Companys del Sant Deure</i> <i>Cooperadors</i>
<i>Els iniciats:</i>	<i>Mags</i>

(Tots aquests termes, per ordre alfabètic, són explicats en el glossari)